

ΣΥΝΔΡΟΜΗΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια Δρ. 15
Εξέδικο
ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
Κατ' Ίθαίτερας εὐθιγοτάτας συμφωνίας.
Εν Ἐκκλῆσι τῶ φέλλῶν λειπτά 10

ΕΚΡΙΠ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ε. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια φρ. 20
Εξέδικο 10
ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
Κατ' Ίθαίτερας εὐθιγοτάτας συμφωνίας
Εν Τετρῆσι τῶ φέλλῶν παρῆδες 10

Henri Lavedan

Μεγάλοι άνθρωποι

εφ. Σκριπ, Αθήνα

14 Σεπτεμβρίου 1900, σ. 4

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
 ΥΠΟ
 HENRI LAVEDAN

ΖΙΝΝΕΤΤΑ έννέχ έτών
 ΖΩΙΩ δέκα έτών
 ΜΙΛΗ όκτώ έτών
 ΜΙΣ τριάντα έτών
 ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ τριανταπέντε

Είς τόν κήπον, κατά Σεπτέμβριον. Η μη και ή παιδαγωγός κάμνουν έργόχειρον. Είς όλίγα βήματα αί τρεις μικράι κάθονται επί άγροτικών έδρων.

Σωσώ.—Λοιπόν, σύμφωνοι θά παίξωμε τους μεγάλους.

Ζην.—Ναι, τας επισκέψεις.

Σωσώ.—Τίνας είναι ή ημέρα που δέχεται;

Λελή.—Δική μου.

Ζην.—"Αμ δέν είναι δική σου! "Οχι, δική μου είναι.

Σωσώ.—"Ελα, κάθε μια με την σειρά της, να. Πρώτη είναι ή δική μου. (Έβαπλώναται είς την πολυθρόνα). Ποιά θά μου κάνη πρώτη επίσκεψη;

Λελή.—"Εγώ.

Ζην.—Μα; Κι' εγώ;

Σωσώ.—"Εσύ να κάμης πώς τάχα έχεις έλθει. Ένοήσας; "Ελα κάθησε αντίκρυ. "Εσύ, Λελή, έτοιμάσου. Στάσου, περίμνε πρώτα να προχωρήσωμε στην κουβέντα, εγώ και ή Ζιννέττα, για να μπής ώρατζ.

Λελή.—Λοιπόν να πάω στον άντρά;

Σωσώ.—Ναι ναί. (Προς την Ζιννέτταν) Τώρα τι να πούμε μαζί, έως να έλθη;

Ζην.—"Είρω γώ; Τι να πούμε; . Να πούμε για γλυκά;

Σωσώ.—"Αν θέλεις; (Με επιτήδευσιν μεγάλης) Καί τι γλυκίσματα ε; άρτοποιουν, κυρία;

Ζην.—Να σας πω: έμένα μου άρτοποιουν οι πάστες Σίντ-Όγορέ. Καί ε; ;

Λελή.—Να;θω;

Σωσώ.—"Οχι, στάσου λιγάκι ακόμη... Έμένα μου άρτοποιουν τα σαβρέν με ρούμι.

Ζην.—"Εγώ, κυρία, ό ίκτρος μου μου τα άπηγόρευσεν εξ αίτίας της άρθριτιδός μου από την όποίαν πάσχω, κατ'ω; ξεύρετε... (Προς την Λελήν) "Ελα, έκα τώρα.

Λελή.—Θά κάμω τή γρηά. Την κυρία Ίσκόλυτου... (Εισέρχεται). Καλημέρα σας. (Σκάζει στα γέλοια).

Ζην.—"Α! μή γελάς, καυλήν! Μα άι κάμης άνοησίς, δέν παίζουμε.

Σωσώ.— Καλέ γελοών στην επισκέψεις; α; ;

Η Λελή εξικολουθεί να μη κρατή τα γέλοια.

Σωσώ.—"Ελα, φύγε. Δέν ξέρεις. "Εσύ δέν είσαι για να παίζης.

Λελή.—"Οχι, θέλω να κάμω κι' εγώ την κυρία, που να έχει έλθει και να κάθεται.

Ζην. Καλά. Τότε κάμω εγώ την επισκέψη... Καλημέρα φιλτάτη μου...

Σωσώ.— (Κατ' ιδίαν). "Ετσι ντέ! (ύψηλοφώως) "Ω! καλημέρα. Μα, αγάπη μου, πώς ήλθες μαυτόν τόν παληόκαιορο, με τέτοια βροχή.

Λελή.— "Ο καιρός είναι καλός, δέν βρέχει...

Σωσώ.— Σώπα σού, ζών! "Ετσι τού λέω... Καί τι κάμνει ό φρικώδης σύζυγός σου;

Ζην.— Τι να κάμνη, να, ό ίδιος είναι πάν στε, Καί οι δικόι σου... τα ώρατά σου παιδάκια;

Σωσώ.— "Ω μή ρωτάς, καυλήν. Η έφοχή τα κάμνει νευρικά.

Ζην.—"Ετσι και τα δικά μου, καυλήν. Δαιμόνια!

Λελή. Η δική μου ή Λελή είναι πολύ καλό παιδί. "Ετελείωσα. "Ολα τα...

Σωσώ.—Θά σωπάτσης, έσύ; Δέν λείε ποτέ για τόν έαυτό τους...

Λελή.—Μά λοιπόν τι να κάμω; Πάω κι' εγώ να μιλήτω με την καυλήν μου.

Σωσώ.—"Οχι, να μείνης; αλλά να μη μιλής.

Λελή.—Μα! Μιλούν στην επισκέψεις.

Ζην.—"Ούρ!... (Προς την Σωσώ) Λοιπόν έτσι... Σου άρτοποιουν τα θέατρα; εγώ τραλλάτομαι.

Σωσώ.—Κι' εγώ, πολύ μου άρτοποι. "Ιδίως ή "Οπερ. "Εταιια, του άνδρός μου τού άρτοποι πολύ ό χορός... Λέμε ν' άλλάνξωμε σπίτι έφέτος.

Ζην. "Αλήθεια; Γιατί;

Σωσώ.—Για να πάω παιδ κοντά στα ξύλινα άλογάκια, εξ αίτίας των παιδιών, βλέπεις.

Ζην. "Εμείς θά μείνωμε στην όδον Δε-Ριβολί. "Εχουμε τού; παραγκιόζηδες δύο βήματα.

Σωσώ.—Είσαι ευχαριστημένη από τους υπηρέτας σου;

Ζην.—"Ετσι κι' έτσι. Μά κλέπτουκαί δέν μου κάμνουν καλά την δουλειά μου.

Λελή.—Σταθήτε, θέλω να πω κάτι τε δυο λόγια.

Σωσώ.—"Ελα, λέγε.

Ζην.—Μά μόνον δύο λόγια, μην πής πολλά...

Λελή.—"Εγώ κάμω μόνη μου της δουλειές;

Ζην.—"Ούρ, παύσε, είναι πρόστυχη!

Σωσώ.—Καλέ ε; μην της όμιλούμε... Σί ποιάν κάμνεις τού; καρσέδες σου;

Ζην.—Στη κυρία Λοάτο.

Σωσώ.—Και ποιά μοδίστρα έχεις;

Ζην.—Σί μίαν μικρούλαν που έργάζεται σαν...σαν άγγελος! Καί πολύ φθηνά: Θά σου την συστήσω.

Σωσώ.—"Εγώ ράβομαι στο Βιρχούζ. Μου κοστίζει τα μαλλοκέφαλά μου. "Άλλο ό σύζυγός μου θέλει να εξέχω από όλτες την Κυριακήν, στην εκκλησιάν.

Ζην.—"Αχ! καυλήν, έίυ έχεις ένα πο'ό καλόν σύζυγον, που σ' ευχαριστεί "Εγώ...

Σωσώ.—Ναι, άλλ' υπό τόν όρον να τόν αφήνω έλεύθερον να διασκαδάζη με τού φίλους του.

Ζην.—"Ελα, μην παραπονείται δό. Να είχες σαν τόν δικόμου... Κρατά και χαρτίλά είναι.

Σωσώ.—Και μένα...

Ζην.—Και κάθε μέρα έχουμε μελλώματα. Καί μ' αού τα ψιυτόπιτα όλη ή γειτολιά μ; άκούει.

Σωσώ.—Τί δυσάρεστον!

Ζην.—"Αχ! μή ρωτάς;... "Ερχονται ήμέραι που θέλω ν' άποθάνω.

Σωσώ.—"Ωχ! καυλήν, μή σκάζεις! Να έρχεσαι συχνά να παίρνωμε μαζί τού τσάι. Θά παρηγορούμεθα. Αυτό να κάμης; Α; ; νάρχεσαι.

Ζην.—Ναι, θάρχωμαι. Λοιπόν ε; φύγω. "Εχω να πάω στα έμπορικά, έχω να γυρίσω όλο τού Παρίσι... "Αλήθεια, έρχετα μαζή μου; έχω τού άλοξίκι μου με της κατσίκες.

Σωσώ.—"Αδ νατον δυστυχώς. Είναι ή ώρα του δειλινοού των παιδιών.

Ζην.—Φροντίζει ή κουβερνάντα, καλέ.

Σωσώ.—"Α! ε; δέν εί; εγώ να σταθώ, όλα γίνονται στραβά.

Ζην.—Λοιπόν φεύγω. "Ορεβουέρ, ά γάπη μου.

Σωσώ.—"Ορεβουέρ, φιλτάτη μου και όπομογή!

Ζην.—Τι να κάμω. Δέν θά τα βγάλω πέρα.

Σωσώ.—"Οχι, δά Κατ'ω; λέγει και ή θεία μου στην μαμά μου, όταν κλαίη "Ολα θά διορθωθούν με τόν καιρόν.

Η Πικραγωγός.—(Προς την Σωσώ).—"Ελα, κυρία, άγισε τα μεγαλοπιάσματα. Είναι ή ώρα του πιάνου.

Η Μίς.—(Προς την Ζιννέττα).—Και σού κυρία εί; ή ώρα της άποστητίσεως.

Σωσώ.—Τι, από τώρα;

Λελή.—Ναι, ναί. Τελείωσε ή επίσκεψις. "Αρκατά έκαμα την Κυρία. Τώρα ε; γάινω πάλι Λελή, μ' άρτοποι καλλίτερα.